

ODRI KARLAN

CALENDAR
GIRL

MART/APRIL

Prevela Tanja Marić

Beograd, 2017.

POSVETE

Mart

Heder Vajt

*Mija je u Čikagu zbog tebe.
I ti si napustila poznato i krenula na putovanje.
Knjiga ovog meseca pokazuje kako preuzimanje
rizika može biti neverovatno.
To ponekad može da nam promeni život, potpuno ga preokrene.
I uglavnom se isplati.
Predivna si i presrećna sam što si prisutna u mom životu.
BESOS*, lepa moja.*

April

Anita Skot Šofner

*Mijino putovanje u Boston je za tebe, draga moja.
Kao i Mija, i ti si nedavno počela iz početka.
Ponosna sam na tebe... što si izabrala sebe.
Mislim da svako na ovom svetu treba da izabere ponekad sebe.
Ne samo da si neverovatna lektorka već si i
divna prijateljica, puna podrške.
Ne mogu dovoljno da ti se zahvalim,
Pozdrav, prijateljice.*

* Španski: Poljupci. (Prim. prev.)

Mart
DEVOJKA SA KALENDARA

PRVO POGLAVLJE

Istog trenutka kad sam kročila na tlo aerodroma u Vegasu, našla sam se spljoštena između dva tela, jednog dugačkog i mršavog, a drugog sitnog i živahnog. U nozdrve mi se uvukao miris mentol žvaka i trešanja dok su me dva tela cimala tamo-amo istovremeno vrišteći. Zvuk me je podsećao na skičanje hijena u kavezu zoološkog vrta koji smo Alek i ja posetili u Sijetlu.

„Bože, nedostajala mi je tvoja faca“, rekla je Džin pre nego što mi je spustila vlažan poljubac pravo na usne. A, to je mentol žvaka. A onda ju je odgurnula moja mlađa sestra Medi i privukla me dugačkim rukama. Trešnje. Otkako je bila devojčica, uvek je mirisala na trešnje. Nisam želela da znam zašto. Kao i sve ostalo, prihvatila sam to tako kako jeste. Samo je to bilo važno. Medi me je držala čvrsto, mnogo viša, i naspram nje su mojih sto sedamdeset tri centimetra bili ništa. Iako sam bila starija sestra, ona je držala rekord po visini u našoj maloj porodici sa metar osamdeset. U devetnaestoj, bila je prava lepotica, ali nije bila popunjena kao ja u njenim godinama. Izgleda da je imala nepobedivi metabolizam koji ju održavao vitkom. Srećnica.

Medine oči se ispuniše suzama. Obuhvatila sam joj obraze. „Najlepša devojka na svetu“, rekla sam gledajući kako joj suze padaju. „Ali samo kad se smešiš...“

„Uvek to kažeš.“ Usne su joj se izvile i ozario me je osmeh koji sam obožavala najviše na svetu.

„Zato što je istina. I jesi. Je li tako, Džin?“

Džin je coktala žvakaćom gumom i provukla ruku ispod moje. „Da. A sad, žarimo.“

Zakolutila sam očima. „Kaže se *palimo*, Džin.“

Zaustavila se nasred sale za dolaske. „Kako god, kurvo, znaš šta sam mislila. Kad si se to pretvorila u gospodina Vebstera?“*

Glasno sam se nasmejala i prijalo mi je. Divno sam se osećala. Napetost mi je iscurila kroz pore, i kad bi se mogla fizički videti, pala bi na pod i stvorila baricu. Bože, kako je bilo dobro doći kući.

Devojke su me povele do Džininih kola. „Gde je tatin auto, Meds?“ Ubacila sam torbu u prtljažnik i sela na suvozačevo mesto.

Medi je sela na zadnje sedište Džineline honde i uvturala uvojak kose. „Uh...“ Gledala je kroz prozor, a pogled joj je leteo s mesta na mesto kao da pokušava da smisli šta da kaže.

Ramena su mi klonula. „Šta nije u redu s tatinim kolima?“

„Ništa stvarno.“ Ispustila je dug uzdah, nastavila da uvrće plavu kosu i naslonila se leđima na sedište. Šta god da je bilo, nije želela da mi kaže.

„Reci joj, Meds“, navalila je Džin.

Medi je dunula i ponovo se uspravila. Zatvorila je oči i otvorila ih. Odlučnost je pokuljala u raznim bojama iz tih zelenih dubina. „Tipovi koji su sredili tatu sredili su i njegov auto.“

Vatra mi se raspalila u stomaku. „Zašto, dodavola, nisi ništa rekla?“ Gnev mi je proleteo kroz kičmu i spustio mi se u šake koje sam čvrsto stegla u pesnice. Da mi je tad neko prišao, spržila bih ga.

„Ja samo...“

„Samo šta? Kako ideš u školu?“

*Noa Webster – američki leksikograf, pisac, urednik, tvorac rečnika engleskog jezika. (Prim. prev.)

„Autobusom, uglavnom, i ponekad Džinel.“ Pogled joj je odlutao do moje najbolje drugarice. Džin se kratko osmehnula. „A takođe i Met, tip o kom sam ti pričala. Odvezao me je nekoliko puta. Kaže da će mi pomoći koliko može.“ Glas joj se stegao.

„Kladim se da hoće. Meds, to nije sigurno. Nisi blizu škole i mrtva si umorna nakon svih tih časova. A šta kad ostaneš do kasno u biblioteci?“ Duboko sam udahнула i ljutito izdahnula, okrenuvši se na sedištu. Moja sestra je u opasnosti. Ne može da koristi tatin auto zato što su ga uništili Blejn i njegove jebene siledžije. Šta još? Šta bi još uopšte moglo da se dogodi?

Medi mi je srdačno spustila ruku na rame. „Sve je u redu, Mija. Dobro sam. Snalazimo se s onim što imamo, je li tako?“

„Ne, jebiga. Kupićemo ti sutra kola. Ne mogu da verujem da sve ovo vreme nisi imala auto.“ Prstom sam bocnula Džin u ruku. „A ti. Trebalo je da mi kažeš šta se dešava.“ Uz duboki uzdah, sklonila sam kosu s lica.

„Ne možeš to da priuštiš, Mija...“

„Da se nisi usudila da mi kažeš šta mogu, a šta ne mogu da priuštım. Moja si odgovornost poslednjih petnaest godina. Samo zato što ti je devetnaest ne znači da ću nekim čudom prestati da brinem o tebi.“ Zaškrgutala sam zubima pokušavajući da se obuzdam. „Gospode. Ježım se od same pomisli na to kako hodaš sama od autobuske stanice do kuće u našem kraju, Meds! Nemoj to ponovo da radiš. Molım te, zbog mene.“ Ublažila sam ton. „Sutra ću ti nabaviti automobil. Zaradila sam nešto viška novca na poslednja dva klijenta.“

„Stvarno?“ Džin me je pogledala iskosa, znajući kako sam dobila taj dodatni novac. „A kako si to zaradila? Na leđima?“ Pakosno se nasmejala.

Ovog puta sam je udarila po ruci... jako.

„Jao! Kučko! To uopšte nije pošteno.“

„Mene nazivaš kurvom, kurvo? Apsolutno si zaslužila.“ Skupila sam oči i prodorno je pogledala. Iako je vozila, znala sam da oseća žestinu mog pogleda.

„Dobro. Zaslužila sam, ali nateraću te da gledaš tu ružnu modricu svaki put kad mi se pruži prilika.“

„Kako god. Možeš li sutra odvesti Meds i mene da joj kupimo auto?“

Klimnula je glavom. „Uzela sam slobodne dane dok si ovde.“

„O, lepo od tebe.“

„Umem i ja da budem dobra.“ Nabrala je čelo.

„Nisam ni rekla da ne umeš.“

„Ali si nagovestila da obično nisam. Moram da te obavestim da sam bila s tim tipom sinoć, a on je neprestano pričao o tome kako mi je lepa vag...“, nagnula sam se i začepila joj rukom usta.

„Zar ne misliš da bi to trebalo da mi ispričaš neki drugi put, kurvo?“, pokazala sam očima na Medi na zadnjem sedištu.

„Ma nema veze“, ubacila se Medi. „Kao da ne znam o čemu priča. Misliš da sam nevinašce.“

Pustila sam Džin i munjevito se okrenula. „Misliš, *nisi* nevina?“ Mogla sam se kladiti u pedeset dolara da mi je inače preplanula koža pobelela kao sneg tog trenutka.

Medi je skrستila ruke na grudima i zakolotala očima. „Još sam devica. Znaš da bih ti rekla. Bože. Ali znam šta znači obraditi ženu. Nisam glupa.“

„Da li se tebi to dogodilo?“ Zadržala sam dah, ni sama sigurna želim li da znam istinu.

Odmahnula je glavom i ugrizla se za usnu, a onda pogledala kroz prozor. „Ne, ali ponekad me stvarno ljuti što se ponašaš prema meni kao da sam dete. Odrasla sam, seko. Moraš to da prihvatiš. I ako poželim da dozvolim nekom tipu da se spusti i ljubi mi macu, apsolutno hoću.“

„Ljubi ti macu?“, ponovila je Džin. „Misliš pi...“ Uštinula sam je za nogu pre nego što izgovori nešto što bi samo još više naljutilo Medi.

„Nijednu jebenu reč.“ Tiho sam zarežala za njeno dobro. Razrogačila je oči i odgurnula mi ruku.

„Meds, znaš da sam ovde, je li tako? U slučaju da poželiš da pričaš o nečemu takvom.“ Prebacila sam ruku preko naslona i ona ju je prihvatila. „Čak i ako nisam u Vegasu, uvek me možeš pozvati. I danju i noću. Važi?“

Nagnula se napred i spustila mi čelo na ruku. „Nedostajala si mi“, prošaputala je.

Stegla sam joj prste. „Ti si meni više.“

To mi je donelo njen prirodni savršen osmeh. Čoveče, bog me je pogledao kad mi je dao Medi za sestru. Ne bih ni sama bolje izabrala.

„Onda, u bolnicu?“, pitala je Džin, kvareći trenutak.

„Da. Treba da vidim tatu.“

Bolnica se nalazila visoko na brdu i gledala je na dugačku pustinju. Bilo je čudno. Kao da je sagrađena da drži bolesnike i one koji se oporavljaju daleko od Vegasa, tako da ne umanje sjaj i bleštavilo grada.

Nesvesno sam usporila dok smo išli hodnicima. Zidovi su bili bledožuti. Pustinjski mozaici visili su mestimično dok smo koračale ka kraju hodnika.

Medi se zaustavila ispred otvorenih vrata. „Unutra je. Hoćeš li da uđeš sama?“

„Ako nemaš ništa protiv?“ Samo se blago osmehnula. Sestra mi je bila vrlo zrela. Oduvek je imala dar da čita tuđe emocije. Ja to nisam umela, sasvim sigurno. Da sam možda imala više njenih osobina i te blage oči, i ja bih se možda držala dalje od muškaraca koji nisu valjali. Verovatno je zato još devica. Umela je da spazi đubre na kilometar.

„Hajde, Džin, idemo u kafe da vidimo je li gospođa Hatavej napravila svoje čuvene kolače.“

Džineline oči zasijaše kao da su joj upravo pokazali svetlucavi dijamant. „Odosmo.“ Uхватила je Medi podruku i krenule su u potragu za poslasticama.

Duboko sam udahnula i stegla drhtave šake u pesnice.

Mogu ja to. To je tata. Tatica.

Odmerenim koracima ušla sam u sobu, zaobišla zavesu navučenu radi privatnosti, i pronašla tatu. Izgledao je kao da spava, iako sam znala da nije tako. Suze su mi zamaglile vid kako sam se približavala i privukla sam stolicu pored kreveta.

Ruka mu je ležala pored. Uzela sam je u svoje, nagnula se napred i poljubila je. „Tatice...“, rekla sam, iako sam jedva čula sopstveni glas. Pročistivši grlo, probala sam iznova. „Tata, ja sam, Mija. Ovde sam“, prošaptala sam. Privukla sam mu ruku na grudi, prišla što sam bliže mogla. Izgledao je milion puta bolje nego kad sam ga pronašla nakon što su ga premlatili Blejn i njegov čopor pre dva meseca. Nestale su mu modrice s lica. Par kao olovka tankih ružičastih linija presecalo mu je slepoočnice i strane lica. Možda će mu zauvek ostati; možda će izbledeti. Samo će vreme pokazati.

Ostalo je izgledalo dobro. Mnogo je smršao. Toliko da nije izgledao kao moj krupni umiljati tatica, već beživotna ljuštura u kojoj je nekad boravio veliki čovek. Barem je to bio pre nego što je mama otišla. Proгутala sam jecaje, ali suze su ipak krenule.

„Zašto si morao tako da se upetljavaš s Blejnom? Zašto?“ Protrljala sam bradu o njegovu ruku zatim mu naslonila lice na grudi i pustila sve da izađe. Ljutnja na njega što je povređen, što je toliko pozajmljivao, što se kockao, što je pio, i ostavio mene da sve to raščistim. Opet. Kao i uvek.

„Tata, ovog puta si zaista preterao. Sve što radim za tebe...“ Prekinula sam, ne želeći da priznam da radim kao pratnja. Bez obzira na to jesam li spavala s klijentima ili ne, ipak je zvučalo loše. Sama reč *pratnja* imala je ozbiljno negativno značenje.

„Radim sve što mogu. Štitim Medi. Vodim računa da pohada koledž. Zaista joj dobro ide. Čak je upoznala i momka... možda ćeš morati da se probudiš da ga malo protreseš.“ Zurila sam mu u lice, nadajući se, moleći se da će otvoriti oči. Ništa se nije dogodilo.

Zgrabila sam maramicu s noćnog stočića, zatim izduvala i obrisala nos. „Upoznala sam neke zaista divne ljude u poslednja dva meseca. Prvo sam mislila da će mi rad za tetku Mili biti noćna mora, ali znaš šta, zapravo je baš lepo. Prvi klijent mi je bio Veston Čening Treći. Da, treći. Sve vreme sam ga zezala zbog toga.“ Nasmejala sam se i prisetila se Vesa i kako smo se upoznali. Kako sam istog trenutka, još onog prvog dana kad sam ga ugledala da se penje onim stepenicama na plaži, znala da će me osvojiti svojom privlačnošću.

„Ves me je učio kako da surfujem. Takođe me je naučio da nisu svi muškarci stvoreni jednaki.“ Zakikotala sam se i naslonila, dižući noge na ivicu tatinog kreveta dok sam mu pričala o dvojici mojih omiljenih frajera. Kako Ves snima filmove i potiče iz fine porodice. Obećala sam mu da ću ga, ako se probudi, odvesti da vidi neki Vesov film i kupiti mu veliku kutiju kokica.

„A onda sam upoznala i Aleka. Francuz, tatice. Pravi, kunem se bogom, Francuz. Zvao me je *jolie*. To znači *lepotica* na francuskom. Moram priznati da mi se to baš sviđalo.“ Sklonila sam uvojak kose s lica i zabcila glavu da pogledam u tavanicu. Na pločicama iznad tatinog kreveta bili su odštampani prizori s plaže. To mi se dopalo. Lakše mi je bilo da mislim kako će, kad se probudi, prvo videti plažu, a ne prazan beli zid.

„Dakle, Alek me je naslikao, tata. Neke slike ti se ne bi baš dopale jer nisam imala ništa na sebi, ali nije me iskoristio. Zaista nije. Zabavljali smo se i voleo me je. Samo je to bila drugačija ljubav od svih koje sam doživela ranije ili pravih i snažnih osećaja koje još gajim prema Vesu. Uporedila bih to sa mojom ljubavlju prema Džinel, samo muška verzija s malo više fizičkog kontakta.“ Mnogo više, ako ću biti iskrena. Nasmešila sam se i pogledala u tatu. Ne, oči su i dalje bile sklopljene.

„Alek me je naučio da je u redu voleti i druge ljude, osim samo tebe, Meds i Džin. Da mogu voleti druge, a ne moram s njima ostati zauvek. Bilo je lepo. Vreme provedeno s njim mi je pomoglo da shvatim ponešto

o sebi. Tužno je kad pomislim da ih neću ponovo videti. Mada, možda ne i Vesa. Još sam zbunjena u vezi s njim, tatice.“ Pogledala sam ga u lice, tako spokojno i smireno, i znala sam da je došao trenutak da priznam šta me je mučilo više od mesec dana. Da pretočim misli koje su mi se provlačile kroz podsvest u reči.

Bacila sam pogled na vrata i nisam nikog videla. Pošto je sve bilo čisto i niko nije prisluškiavao, izlanula sam. „Tata“, glas mi je zadrhtao. Oblizala sam usne i uzdahnula. „Mogla bih da se zaljubim u Vesa, tata. Stvarno zaljubim. I znaš šta?“, pitala sam, iako sam znala da mi ne može odgovoriti. „To me nasmrt plaši. Prošli slučajevi su mi bili smeće. Prava gadovi. Srce hoće da se prepusti, ali mozak me podseća na sve idiote otpr. Osim toga, imam još deset meseci da odradim pre nego što isplatim dug Blejnu.“ Nezadovoljno sam dunula. „I naravno, Ves je ponudio da ga plati. Zamolio me je da ostanem. A nisam. Ostavila sam ga u Malibuu.“

Sklopila sam oči i oslonila se leđima na naslon stolice pre nego što sam spustila ruku na srce. Bolelo me je. Bolelo zbog izgubljenog obećanja da ću imati nešto više s Vesom, obećanja koje nisam mogla prihvatiti. Ali želela sam. Više nego što sam išta želela. Nisam bila tip devojke s velikim zamislima, gde sam verovala da se život sastoji iz love, automobila i večne mladosti. Ne, odrasla sam siromašna, radila vredno, brinula o sestri i pomagala tati da preživi. Život koji je Ves imao nije bio ni blizu životu koji sam vodila, što je definitivno bilo deo privlačnosti. Ali trenutak za nas dvoje nije bio pravi. Zato mi je i bilo tako lako da padnem u Alekov zagrljaj. Dok ne bude suđeno, ima još mnogo da se živi i doživi.

„Volela bih da se probudiš.“ Uхватила sam ga za ruku i ponovo je poljubila. „Tata, probudi se brzo. Trebaš nam. Potreban si Medi. Meni si potreban.“

Moja sestra i Džinel su se vratile nekoliko trenutaka kasnije. Slušala sam kako Medi priča tati o školi, namerno mu ne spominjući onog tipa, zbog čega sam nameravala da je bockam kasnije. Zatim je Džin ispričala

nekoliko viceva koje je nedavno čula. Sve vreme, tri para očiju je posmatralo, čekalo neki znak da mi je tata još tu. Da nas nije već napustio.

Pre nego što sam otišla, lekari su mi izneli prognoze. Fizički je bio u dobrom stanju, povrede su mu se gotovo savršeno izlečile. Fizioterapeut je dolazio svaki dan da mu vežba noge i ruke. Naučiće Medi kako to da radi da bi ga još više podstakli. Mrzela sam što mora to da uči. Ubijalo me je što nisam tu da podržim porodicu.

Kad smo krenule, osećala sam ogorčenost i rešenost. Kuća. Morala sam otići kući. Pojesti domaći skuvan obrok, popiti par piva s najboljom drugaricom i snom izbrisati poslednja dva meseca. Sutra ću se sastati s Blejnom.

DRUGO POGLAVLJE

Džinel i ja smo koračale kroz kazino čvrsto rešene da obavimo zadatak. Stignemo do Blejnovе kancelarije, predamo mu ček za moju drugu ratu i izgubimo se odatle. Sledećeg dana sam imala sijaset kozmetičkih tretmana, a onda, rano narednog jutra trebalo je da se ukrcam u avion za Čikago i upoznam se s novim klijentom.

„Zašto misliš da ima kancelariju u hotelu?“, pitala je Džin dok smo zaobilazile oskudno odevene žene koje su posluživale piće.

Nije bilo još ni deset ujutru, a cuganje je već teklo. Postoji razlog zašto igrači ne vide ništa van hotela na spratovima za kockanje. Tako imaju utisak da je još rano. Pune ih veštačkim zvucima, muzikom, celodnevnom hranom i pićem koje ne moraju da plate dok god se kockaju. Kad se to sve sabere, ljudi postaju kockari, pijani zombiji koji umiru za dobitkom. Ali to se nikad ne desi. Dobija uvek kuća. To je najpoznatija činjenica, verovatno u čitavom svetu. Ipak, ljudi su dovoljno glupi da uporno iskušavaju sreću i spiskaju novac namenjen za detetov fakultet ili kiriju.

Okoreli kockari, kao u tatinom slučaju, *pozajmljuju* novac. Mnogo. Više nego što bi ikad mogli da otplate do kraja života. Sve za dobitak, za gospođu *sreću*. Iz mog iskustva, gospođa *sreća* je bila hladna okrutna kučka koja je pušila, imala lažne sise, i polnu bolest.

„Blejn mi je jednom rekao kako ne mora da sakriva čime se bavi. Reкао je da je *investitor* i smatrao je da zbog kancelarije i osoblja liči manje na kriminalca, a više na poslovnog čoveka kakvim se predstavlja.“

Džin je dunula i naduvala balon od žvake. „Vrlo pametno, zapravo.“

„Da, pa nisam ni rekla da je glup. Samo bezdušno đubre sa crnom dušom.“

Stigle smo do liftova, a zatim do njegovog sprata. Kad smo stigle do vrata, stala sam, popravila kosu i majicu da mi se slučajno ne vidi ni centimetar gole kože. Na sebi sam imala kožnu jaknu i crne motociklističke čizme s ubistvenim mamuzama na petama. Šlag na torti bio je jarkocrveni ruž za usne. Obecavao je da će mi usne ostati upadljivo vatrenocrvene. Bila sam žestoko spremna da se pozabavim kretenom s malenim kurcem. Zapravo je imao kurac prosečne veličine, ali osećala sam se bolje dok sam mu u sebi umanjivala muškost.

Okrenula sam se ka Džin i zaustavila se s rukom na kvaci. „U redu, ti ne ideš dalje.“

Oči su joj ljutito sevnule. Stavila je ruku na sitan kuk i zauzela stav u stilu *o, ne, nećeš*. „Ako malo razmisliš...“ Poklopila sam joj usta rukom kao nindža i primakla se. Stvarno blizu. Tako blizu da sam osetila miris mentol žvake.

„Džin, Blejn je već povredio jednog člana moje porodice. Jako. Stvarno jako. Pretio je da će povrediti Medi i mene. Ne mogu podneti da više preti nekome koga volim. Hoću da odeš i sačekaš me kod bara u prizemlju.“ Zavukla sam ruku u džep i izvadila dvadeset dolara. „Molim te“, preklinjala sam je dok sam joj gurala dvadeseticu u šaku.

Pustila sam je i oči su joj zasuzile. „Ali šta ako te povredi?“

„Neće. Previše mu novca donosim. Veruj mi.“ Pogledala sam je pravo u oči da joj pokažem koliko je volim i želim da je zaštitim.

Uzdahnula je dugo i polako. „U redu. Ako ne siđeš za trideset minuta, zovem policiju.“

„Dobro. Pošteno. Sad idi, pre nego što te neko vidi.“ Okrenula sam je i nežno je gurnula prema liftu.

Sačekala sam da uđe. „Volim te do srži“, rekla je.

„Volim i ja tebe do srži. Vidimo se uskoro, kurvo.“

Oči su joj se raširile, ali pre nego što je stigla da mi uzvрати, vrata lifta su se zatvorila. Zakikotala sam se i namestila odvažan izraz. Došlo je vreme da se pozabavim čudovištem.

Blejnova kancelarija je bila crna, crvena i bela. Podsetila me je na trkačku kariranu zastavu. Nije bila mnogo nadahnuto uređena, ali lepo je prikazivala njegovu želju za *osvajanjem*. Bujna plavuša s velikim silikonskim sisama, malom guzom i još manjim koeficijentom inteligencije, s anoreksičnim strukom odvela me je do kancelarije.

„Gospodine Pintero, Mija Sonders je došla da vas vidi.“ Pustila me je da prođem pored nje. Blejn je ustao. Nadneo se iznad mene sa svih svojih metar devedeset. Bio je širok, sa dodatnih čvrstih dvadesetak kilograma čistih mišića otkako sam ga videla poslednji put.

„Mija. Lepa, lepa Mija“, pružio je ruku i privukao me bliže.

Podigla sam ruku dlanom prema njemu i ispružila je. „Ne, došla sam zbog posla, ne zadovoljstva.“

„Zašto ne bismo pomešali pomalo i jedno i drugo?“ Glas mu je bio pohotan, oči kao u zmiје, zelene i žute. Zenice su mu bile crne i prodorne, kao da može da me općini jednim pogledom. Skrenula sam pogled i sela na stolicu pored njegovog stola. Izvadila sam kovertu iz džepa na jakni, a zatim tresnula njome po staklenoj površini stola.

„Ovo je ono što si želeo.“

„Kako bi ti uopšte mogla znati šta ja želim, lepa Mija? Prošlo je previše vremena otkako smo se videli. Dovoljno dugo da vreme izleči neke rane, slažeš li se?“ Umesto da sedne preko puta mene, izabrao je stolicu pored.

„Šta želiš onda, Blejne?“